



LAUDÁCIÓ

a Sapiientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Kolozsvári Kara a Kari Tanács Tiszteletbeli Tagja címének Sógor Csaba számára való odaítélése alkalmából

Sógor Csaba Aradon született 1964-ben, értelmiségi nagycsaládban. Középiskolai és líceumi tanulmányait Kolozsváron végzi, majd ezt követően a kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet hallgatójaként lelkészi pályára készül. Még az átkos idejében, 1988-ban szerez lelkészi oklevelet, majd ezt követően 11 éven keresztül a csíkcsicsói református közösséget szolgálja.

11 éves szolgálata alatt nem csak igét hirdet és közösséget épít a Székelyföldön, hanem folyamatosan képezi magát: 1992-ben és 1993-ban teológiai tematikájú posztgraduális képzéseken vesz részt Svájcban, a zürichi és a bázeli egyetemeken. 1999-ben új megbízatást vállal, és a Királyhágómelléki Református Egyházkerület ökumenikus és külkapcsolati tanácsadói tisztségét tölti be.

Rögtön a rendszerváltás után kapcsolatba kerül a politikával, és az akkortájt alakuló Romániai Magyar Demokrata Szövetség tagja lesz. A politikával való találkozása azonban nem merül ki az egyszerű tagságban, hisz 2000-től kezdődően a palástot egy időre félreteszi, és a szövetség szenátoraként két mandátumon keresztül új szolgálatot vállal, ezúttal azonban már Bukarestben. Szenátori megbízatása 2007-ig tart, ez az esztendő ugyanis egy újabb mérföldkő Sógor Csaba életében. Románia EU-s csatlakozását követően újabb kihívással találja szembe magát, hisz személye jó eséllyel befutó helyre kerül a Romániai Magyar Demokrata Szövetség európai parlamenti képviselőjelölt-listáján. A választások pedig igazolják az esélyeket, és Sógor Csaba küldetését és megbízását immár a szövetség európai parlamenti képviselőjeként folytatja mind a mai napig.

A nagy váltásról, a lelkészből lett politikusról és egyáltalán arról, hogy lehet-e, kell-e a lelkésznek politizálni, ő maga a következőképpen vall:

„[...] már Európában is tapasztaljuk, hogy a hívő emberek kivonultak a politikából, hagyva, hogy akik maradtak, azok már Isten nélkül politizálhassanak. Abban a pillanatban, ha elvesznek a keresztyén értékek a politikából, akkor a pénz és a hatalom hajszolása veszi át az irányítást.”



A fentiek alapján elmondható, hogy egy szép, kiteljesülő és követendő karrier áll a laudált mögött, de ami talán még ennél is fontosabb az emberi élet tükrében, az az, hogy férjként és családapaként is követendő példát jelent számunkra, erdélyi magyarok számára, hisz feleségével együtt négy gyermeket nevelnek, legyőzve minden olyan nehézséget és problémát, amelyet a munkahellyel járó távolság és távollét gördített útjukba. Minderről egy napilapnak adott interjúban így vélekedik:

„Minden hétfőn együtt reggelizik a család Csíkszeredában, aztán elindulok a bukaresti reptérre. Már tizennégy éve hétvégi szülő vagyok, és ez nagyon nehéz még akkor is, ha a szabadságom alkalmával nyáron több hetet is együtt vagyunk és télen is jut pár hét szabadság. Megpróbálok hetente legalább egy napot otthon lenni.”

Miután dióhéjban összefoglaltam a laudált szakmai pályafutásának legfontosabb állomásait és kitértem emberi értékeire is, szólnom kell arról, hogy egyetemünk Kolozsvári Kara miért is tartotta a mai díjazottat méltónak a Kari Tanácsi Tiszteletbeli Tagja cím odaítélésére.

A különböző kari tisztségek odaítéléséről szóló kari szabályozás a következőképpen rendelkezik a címre való jogosultságról:

„A Kari Tanács Tiszteletbeli Tagja (Senator Honoris Causa Facultatis) cím adományozható annak a romániai vagy külföldi, nem felsőoktatási intézményben dolgozó személynek, aki szervezési, tudományos vagy művészeti munkásságával, anyagi vagy erkölcsi támogatásával, adományokkal, tárgyi eszközök átadásával a Kar érdekében jelentős tevékenységet fejtett ki, kiemelkedő mértékben segíti a Karon az oktatás, a tudományos kutatás fejlesztését, színvonalának emelését, a hallgatói életfeltételek javítását.”

Mai kitüntettünk, Sógor Csaba lelkész, európai parlamenti képviselő, a cím odaítéléséről szóló kitételeket mondhatni túlteljesítette több vonatkozásban is. Rögtön a legelején azt kell kiemelnem, hogy a díjazott, amikor a palástot egy időre politikusi öltönyre és nyakkendőre cserélte, akkor tulajdonképpen úgy döntött, hogy életét és munkáját egy, a csíksicsói református közösségnél nagyobb közösség, az erdélyi magyarság szolgálatába állítja. Ennek a döntésnek és az erdélyi magyar oktatás iránti elkötelezettségének egyenes következménye az, hogy az eltelt 10 esztendőben, számos más tehetséges erdélyi magyar fiatal mellett, karunk és egyetemünk hallgatói és oktatói is számos esetben a díjazott által felajánlott szakmai lehetőségek hasznélvezője volt. Ma már bevett szokás a Kolozsvári Kar évnyitó vagy évzáró ünnepségein, hogy karunk legtehetségesebb hallgatói a Sógor Csaba által önzetlenül felajánlott ösztöndíjakban részesülnek. Emellett tízhez közelít azon hallgatóink száma, akik a képviselő úr meghívására egyhónapos brüsszeli vagy strasbourgi szakmai gyakorlaton vehettek részt az elmúlt évek folyamán. De arról sem szabad megfeledkeznünk egy pillanatig sem, hogy az intézményünk iránti elkötelezettség és az önzetlen segítőkészség akkor is



megnyilvánult, amikor az Európa előtt álló aktuális kihívásokról kellett előadást tartani valamelyik torockói politikatudományi táborunkban, vagy amikor a Brüsszelbe látogató hallgatói csoport kapott ebédre szóló meghívást Sógor Csabától. És a sort még tovább lehetne folytatni, hisz oktatóink is számos esetben megtapasztalták a díjazott emberi hozzáállását és maximális segítőkészségét.

Tisztelt Képviselő Úr! Kedves Csaba! Engedd meg nekem, hogy e rövid méltatást személyesebb hangvétellű gondolatokkal zárjam. Erre az eseményre készülve, egy interjúban a következő gondolatra akadtam rá:

„Számomra mindig nagyon fontos volt, akár lelkészként, akár politikusként, hogy teljes odafigyeléssel végezzem a munkámat. Ahogy Csíkszentmihályi Mihály híres könyvcíme, a Flow (áramlat) is sugallja: ha a munkádat szereted, akkor azt teljes erőbedobással tedd, sodródj vele.”

Megvallom, egy pillanatra elidőztem e gondolatnál és önvizsgálatot tartottam, feltéve magamnak a kérdést: Mennyire sodródok én a munkámmal, a napi teendőmkel, sokszor a rutinnal? Igen, messzemenően egyetértek azzal, hogy jó, minőségi és eredményes munkát csakis akkor lehet végezni, ha az ember teljes erőbedobással és legjobb tudását adva teszi ezt. És az a tény, hogy a mai napon a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Kolozsvár Kara a Kari Tanács Tiszteletbeli Tagja címet ajándékozza neked, a legjobb bizonyíték arra, hogy a munkádat szereted! Éppen ezért egyetemünk, kollégáim és a magam nevében fogadd köszönetünket és egyben gratulációnkat! Végezetül pedig egyetemi közösségünk nevében azt kívánom neked, hogy adjon a Jóisten erőt, hitet, kitartást és egészséget ahhoz, hogy a jövőben is alázattal, szakmaisággal és teljes erőbedobással tudd végezni a szolgálatot, legyen az politikusi vagy lelkeszi jellegű.

Dr. Szenkovics Dezső adjunktus, dékánhelyettes

Kolozsvár, 2017. szeptember 19.